

Anémonas de Tenerife.

Os fondos mariños tinerfeños, bañados polas correntes atlánticas ricas en nutrientes, son un asentamento ideal para as anémonas de mar.

Estes animais solitarios, emparentados coas medusas, pertencen a unha orde de antozoos hexacorarios, que comprende máis de 800 especies.

Fixos ao sustrato, presentan unha coroa de tentáculos que, nalgunhas especies, superan a centea. No centro da coroa, o disco bucal.

O alimento é captado polo mucílago dos tentáculos, que o dirixe directamente ao oficio bucal, como ocorre no caso deste cerianto, que se alimenta dos organismos do plancton.

Os cilios crean unha capa mucilaxinosa co plancton e o van empurrando cara á placa bucal. Os restos non inxeridos elimínanse mediante movementos contrarios das pestanas despois dun período que oscila entre as 12 e as 24 horas.

Algúns peixes acubilláanse baixo os tentáculos dos ceriantos e das anémonas namentres agardan que quede ao seu alcance algunha presa. É o caso deste gobio, que permanece en reposo sobre o fondo mariño grazas ao disco ventral formado polas súas aletas fusionadas, atento á presenza dalgún crustáceo, molusco ou miñoca que poida levar á boca.

Outros organismos, na súa maioría crustáceos, como pequenos centolos ou camaróns, aproveitan a capacidade urticante dalgúns anémonas para se protexer dos seus depredadores, e así, alimentarse dun xeito máis seguro.

Nas anémonas, o tipo de reprodución varía segundo a especie. Algunhas son hermafroditas e outras presentan separación de sexos. Os ovos expúlsanse ao exterior ou ben se crían no corpo da nai.

En ambos os dous casos, as larvas formarían parte do plancton e moitas delas constituirán o alimento doutros animais mariños.

O camarón chepudo adoita vivir asociado ás anémonas, onde se alimenta. Agóchase no seu pe e entre os tentáculos cando sente perigo. En presenza dunha ameaza, ergue a súa cola e móvea, ao tempo que arquea o seu dorso a xeito de chepa.

Aínda que as anémonas aliméntanse principalmente de plancton, pequenos moluscos e crustáceos, ás veces, algúns veciños confiados pódense converter en presas.

Ao se achegar de máis, este gobio foi vítima do veneno paralizante do nematocisto. Unha vez atrapado, xa non pode escapar da presión e a succión da anémona.

Amodiño, mediante movementos ondulantes, a presa será inxerida e introducida na cavidade gastrovascular, onde as sustancias mucilaxinosas a lubrifican e as enzimas dixestivas leván a cabo a dixestión de tan suculento alimento.

Agora a anémona ten moito traballo, pero pagará a pena, porque dunha soa vez veu obter unha grande cantidade de nutrientes.